

Čís. 13967.

Vymáhající věřitel, jemuž byl přikázán k vybrání zabavený nárok povinného proti veřejné obchodní společnosti na vydání podílu společenského jmění v případě zrušení společnosti, nemůže se pro tutěž pohledávku domáhati exekuce vnucenou správou společenského podílu povinného.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, R I 1292/34.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky povolení exekuce vnucenou správou závodního podílu, příslušejícího dlužníku jako veřejnému společníku proti veřejné společnosti A. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Předmětem exekuce pro soukromé věřitele veřejného společníka jsou jen obligační nároky společníka ve smyslu čl. 106, 108, 119, 126 obch. zák. (rozh. čís. 8748 sb. n. s.). Vymáhající věřitelka v souzeném případě navrhuje exekuci vnucenou správou závodního podílu, příslušejícího povinnému jakožto veřejnému společníku veřejné společnosti. Ze spisů okresního soudu v B. je zřejmo, že též vymáhající věřitelce pro tutěž pohledávku bylo povoleno usnesením ze dne 25. listopadu 1933 mimo jiné přikázání k vybrání zabaveného nároku, který přísluší povinnému proti podlužnici firmě A., na vydání podílu společenského jmění v případě zrušení společnosti. Tímto usnesením, jež vešlo v právní moc, bylo již rozhodnuto o zpeněžení nároku na tak zvaný likvidační podíl ve smyslu čl. 126 obch. zák. a je tudíž další zpeněžení téhož nároku žádaným způsobem, vnucenou správou, nepřípustné.

Čís. 13968.

Ustanovení § 496 čís. 1 c. ř. s. se nevztahuje na návrhy, jež se týkají jen řízení a jeho postupu.

Odepřel-li první soud řízení přerušiti, není, i když se tak stalo jen v důvodech rozsudku, proti tomu opravného prostředku. Tím není však odvolacímu soudu zabráněno, by z úřadu nepřerušil odvolací řízení.

Otázku manželského původu dítěte nelze řešiti v jiném sporu jen jako otázku předurčující.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, R I 1317/34.)

Matka dítěte Emilie M-ová domáhala se v době, kdy manželský původ dítěte byl oduznán oběma nižšími soudy, avšak o dovolání nebylo

dosud rozhodnuto, na žalovaném náhrady útrat slehnutí atd., tvrdíc, že žalovaný jest nemanželským otcem dítěte. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Žalující strana učinila již v žalobě návrh na přerušení sporu podle § 190 c. ř. s. z důvodu, že otázka, pro žalobní důvod předurčující, zda žalovaný je otcem dítěte žalobkyně, není dosud pravoplatně rozřešena. O tomto návrhu žalobkyně okresní soud vůbec nerozhodl a žalobu pro tentokráte zamítl. To, že otázkou přerušení řízení podle § 190 c. ř. s. se prvý soudce zabývá v důvodech napadeného rozsudku, nelze považovati za rozhodnutí o tomto návrhu, neboť důvody rozhodovací nenabývají právní moci. Rozhodnutí otázky, zda spor má býti přerušen až do pravoplatného rozhodnutí sporu o odůznání manželského otcovství k dítěti žalobkyně, je pro žalobkyni vzhledem k předpisu § 167 obč. zák. o promlčení jejího nároku obzvláštní důležitosti. Poněvadž návrhy žalující strany prvním soudem úplně vyřízeny nebyly, bylo podle § 496 čís. 1 c. ř. s. rozsudek prvního soudu zrušiti a věc vrátiti prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu s příkazem, by po případném dalším jednání o odvolání žalobkyně znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu jen proto, že prý první soud nerozhodl o návrhu žalobkyně na přerušení sporu podle § 190 c. ř. s., takže prý nevyřídil úplně návrhy (§ 496 čís. 1 c. ř. s.). Při tom vychází odvolací soud z úvahy, že nestačí, že se první soud zabýval otázkou přerušení řízení v důvodech rozsudku. Rozhodnutí odvolacího soudu se týká tedy jen návrhu žalobkyně na přerušení řízení, o kterémž návrhu však bylo rozhodnuto prvním soudem již pravoplatně. Žalobkyně učinila totiž již v žalobě návrh na přerušení řízení podle § 190 c. ř. s. První soud zamítl žalobu pro ten čas a uvedl v důvodech, že pro návrh, aby řízení bylo podle § 190 c. ř. s. přerušeno, není zákonného podkladu. Rozhodl tudíž o návrhu, třebaže nikoliv formálním usnesením, nýbrž jen v důvodech. Tím však jeho rozhodnutí nepozbylo své pravé povahy jako usnesení (§ 425 odstavec první c. ř. s., srov. na př. rozhodnutí sb. n. s. čís. 9752, 10.117 a j.). Jeho rozhodnutí bylo konečné, protože § 192 druhý odstavec c. ř. s. nepřipouští vůbec rekurs proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušení řízení. Měl tedy býti rekurs žalobkyně spojený s odvoláním odmítnut jako nepřipustný. Neprávem odkazuje odvolací soud k § 496 čís. 1 c. ř. s., jednak proto, že, jak řečeno, byl návrh na přerušení vyřízen, jednak proto, že § 496 čís. 1 c. ř. s. obsahuje předpis jen pro případ, že návrhy ve věci samé nebyly úplně vyřízeny. Týká se to jen návrhů, které se dotýkají předmětu sporu, t. j. žalobního návrhu, pak návrhů podle §§ 236 a 259 c. ř. s. a vzájemných pohledávek, nikoli návrhů, jež se týkají řízení a

jeho postupu. Usnesení odvolacího soudu nemůže tedy obstáti a právem navrhuje stěžovatel mezi jiným také, by bylo zrušeno a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu jednání a rozhodnutí. Avšak tím, že první soud nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení a že se toto usnesení stalo pravoplatným, není bráněno odvolacím soudu, aby z úřadu nepřerušil odvolací řízení až do pravoplatného rozhodnutí zahájené již rozepře o manželský původ dítěte, ježto tuto otázku nelze řešiti v jiném sporu jen jako otázku předurčující, nýbrž lze ji řešiti jako otázku osobního stavu (statusovou) toliko k žalobě osob k tomu oprávněných a způsobem v zákoně předepsaným (§§ 158 a 159 obč. zák., §§ 190 a 463 první odstavce c. ř. s.). V odvolacím řízení bylo by v takovém případě teprve pak pokračovati a napadený rozsudek i řízení prvního soudu v mezích odvolacích návrhů a důvodů (§ 462 první odstavec a § 467 čís. 3 c. ř. s.) přezkoumati a po případě podle § 496 čís. 2 nebo 3 c. ř. s. postupovati, až bude předurčující spor o manželský původ dítěte pravoplatně rozhodnut.

Čís. 13969.

Z právních jednání, jež uzavírá obchodní zmocněnec při stravování a ubytování na obchodních cestách a při najímání dopravních prostředků na obchodních cestách, jest zpravidla zavázán jen obchodní zmocněnec, nikoliv principál. Lhostejno, že si obchodní zmocněnec tyto výlohy, jež osobně učinil, dá napotom nahraditi principálem a že principál věděl o tom, že jeho zmocněnec předsevzal taková právní jednání a za ně platil anebo že je neuhradil.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv I 78/33.)

Žalobce, majitel autodopravy, domáhal se na žalované firmě Josef B., velkoobchod s dobyt看em a masem, nedoplatku za používání auta nakupovačem žalované firmy Ervínem P-em. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Že zemřelý Ervín P. byl žalovanou přímo zmocněn, by se žalobcem v zastoupení žalované uzavřel smlouvu o používání auta žalobcova a jeho služeb, nebylo prokázáno. I kdyby bylo pravda, že P. byl úředníkem žalované a že vystupoval na venek jako obchodní zmocněnec žalované, nemohl by z toho žalobce dovozovati závazek žalované podle čl. 47 obch. zák., protože nebylo by v tom zmocnění k najímání auta na účet žalované strany. Používání auta nesouviselo přímo s obchodním jednáním, k němuž byl P. ustanoven a jež záleželo v nakupování dobytka. Nelze také říci, že najímání auta jménem principála a na jeho účet jest obyčejně spojeno s takovou obchodní čin-